

Vysočina hostila mistrovství v krocketu

V historicky prvním českém klání ve hře gentlemanů zvítězil David Hajn z Telče ■ Soupeři mohou vítěze vyzvat za dva roky

Pravidla krocketu

Krocket je hra v různých obměnách už téměř dvě stě let stará. Její rekreační podoba (zahradní krocket) se hraje po celém světě. V posledních letech se začala organizovaně rozšiřovat i u nás její sportovní forma – takzvaný asociativní krocket s přísnými jasnými pravidly. Ke hře je třeba především kvalitní trávník – kurt o rozměrech 18 na 22,5 metru obsahuje šest poměrně úzkých branek, jeden (středový) kolík. Hraje se čtyřmi zhruba půlkilogramovými plastovými koulemi, na úder se používají asi dvoukilové speciální hole. Hůl s hlavicí připomíná velkou dřevěnou palici. Hru proti

svými koulemi projede všech šest branek v patřičném pořadí a dotkne se jimi středového kolíku. Hráč, který projede koulí brankou, má právo na úder navíc, pokud svou koulí zasáhne jinou koulí, zvedá ji, přikládá ke koulí zasažené, krouje ji (provádí úder tak, aby se i jeho i zasažená koule pohnuly) a má právo na další úder navíc. To jsou v kostce ta nejzákladnější pravidla. Množství potenciálních postavení koulí na kurtu, široká škála různých typů úderů a mnoho výjimek v pravidlech činí ze hry vysoce taktický souboj, zcela v intencích starého příměru označujícího krocket za kulečnickou hru pod širým nebem se šachovými pravidly.

sobě hrají dvě strany (dva hráči, nebo dvě dvojice hráčů). Vyhraje ta strana, která oběma

Černíč (hil) • Prvním mistrem republiky v krocketu je David Hajn z Telče. Zvítězil na historicky prvním republikovém klání, které na začátku července připravili nadšenci z CC Dynama Telč.

„Ke krocketu jsem se dostal přes partu kamarádů, s nimiž jsme se scházeli u rekreačních sportů – badmintonu, nohejbalu, i zahradního krocketu. Později jsme měli chuť poměřit své schopnosti s jinými a proto jsme začali s asociativním soutěžním krocketem,“ konstatuje šestatřicetiletý učitel zeměpisu a tělocviku. „Ten mě chytil, protože je to inteligentní hra, u níž se kombinuje potřeba šikovnosti tělesné i myšlené, baví mě nacházet nové varianty. U krocketu je tak důležitá psychologie hráče, nesmí mě nic rozhodit, pak se mohu i v horší situaci dostat zpátky do hry,“ řekl vítěz měsíčníku Kraj Vysočina a na adresu samotného mistrovství přidal: „Byl to vynikající turnaj na krásném místě v Moravské Dyji – i díky perfektní organizaci party kolem Jirky Plachého a taky vstřícnosti Černíčských v čele se starostou Bohuslavem Richtrem.“ Titul mistra republiky

je prý spíše nadstavbou příjemného setkání. „To už pro mne byla taková třešnička na dortu. Spíše doufám, že nám pomůže v další propagaci našeho sportu,“ dodal skromně sympaticky dlouhán. V příjemném prostředí sportovního areálu v Černíči u Telče, na pečlivě stříženém trávníku se zdánlivě jen procházeli bílé oděny hráči, ozývaly se duté údery, místy pochvalné mručení diváků (hlasité projevy během hry jsou nepatřičné). Zkrátka pohodová atmosféra gentlemanského sportu. Ve tvářích hráčů ovšem bylo znát napětí, nervozita, radost i zklamání – jako u každého sportu.

Telčský oddíl je jedním z nejpochybnějších a nejlepších klubů spadajících pod Asociaci Českomoravského krocketu (AČMK). Prezident AČMK Štěpán Hazdra pro náš list shrnul: „Naše asociace byla založena roku 2001 a hned od počátku si kladla za cíl zpopularizovat

David Hajn se na hru pekelně soustředil. Foto: archiv pořadatele

krocket, coby do té doby málo známý sport, sjednotit pravidla a pořádat pravidelné turnaje. Stejně jako při hře samotné, tak i v organizaci asociace se nikam nespěchá a postupuje se takřka od branky k brance. Bylo by nesmyslné požadovat mistrovství republiky hned v prvním roce, s malou hráčskou a klubovou základnou a bez patřičných zkušeností. Po pěti turnajových sezónách, se čtyřmi registrovanými kluby a počtem hráčů udávaným v desítkách, je tak mistrovství republiky prvním vrcholem naše společného úsilí. Jsem velmi rád, že tento pro náš sport historický turnaj zorganizoval pro AČ-

MK právě telčský krocketový klub, jehož jsem členem. Turnaj se vydařil jak sportovně, tak organizačně a podle prvních ohlasů i skvěle splnil naši snahu o zviditelnění krocketu. Příští mistrovství republiky je za dva roky a pevně věřím, že budoucí šampion se bude vyvířat z minimálně dvojnásobného počtu registrovaných hráčů. Zároveň doufám, že se do té doby herně zlepším natolik, abych se mohl zúčastnit jako hráč a ne jen jako spolumorganizátor. Jsme otevřená organizace a rádi pomůžeme případným zájemcům s prvními kroky v soutěžním krocketu – koneckonců také jsme začínali na zahradě.“

Dvacetiletá veslařka ze Zboží sbírá medaile

Unavená Markéta Pazderková těsně po bronzovém finále skifu. Foto: Jirí Višek

Zboží/Třeboň (vis) • Další tři medaile přivezla úspěšná dvacetiletá veslařka Markéta Pazderková z červencového Mezinárodního mistrovství republiky ve veslování dorostu a do 23 let v Třeboni na rybníku Svět.

„Největší nervy jsem měla před rozjížděnkami skifu, když jsem byla vylosována do rozjížděnk s největšími favoritkami skifu lehké váhy s Jakoubkovou z Dukly Praha a Voronovou z VK Slavia Děčín a dalšími třemi kvalitními soupeřkami,“ řekla po závodě úspěšná sportovkyně.

Přítom v první rozjížděnce byla z těch lepších pouze Nacházelová z VK Smíchov. Z každé jízdy postupovaly tři do finále a pro Markétu to dopadlo dobře, když dojela třetí za Jakoubkovou a Voronovou. Nedělní finále do-

padlo navlas stejně jako sobotní rozjížděnce: 1. Jakoubková, 2. Voronová, 3. Pazderková a 4. Nacházelová. Po bronzu přišlo ještě stříbro v párové čtyřce na lodi společnosti ČVK Pardubice/VK Slavia Děčín a zlatou tečku za treboňským šampionátem udělala Markéta Pazderková spolu s Natali Voronovou na dvojskifu, když ve finále porazily favorizovanou loď společnosti VK Smíchov/VK Louny za vesly s Nacházelovou a Richterovou.

Krátká sportovní kariéra dvacetileté Markéty Pazderkové ze Zboží na Havlíčkovobrodsku, která úspěšně vesluje v ČVK Pardubice připomíná tak trochu pohádku. Doma na vesnici to měla k organizovanému sportu daleko, tak v zimě hrála s kluky hokej, občas stolní tenis a hlavně doma si fyzickou kondici pěstovala prací, které bylo v rodině soukromého zemědělce dost a dost. Když jí bylo sedmáct prýč, vypravila se v Pardubicích, kde studovala Střední potravinářskou školu, do lodnice Českého veslařského klubu. Dva-

krát byla odmítnuta s odůvodněním, že je již stará na to, aby začínala s veslařským tréninkem. Vždyť ta opravdová veslařská dokonalost přichází až po mnoha hodinách strávených s vesly na vodě. Potřetí byla přijata, ale jen na zkoušku. Po roce přivezla z Olomouce první medaili z Mezinárodního mistrovství republiky ve veslování na trenažérech a to byl začátek tradice, z každého republikového šampionátu nejméně jednu medaili. Markéta jezdí na skifu lehké váhy žen a i přes svůj handicap, když musí na vodě vedle záběrů vesel hlídat i směr jízdy. Zde se totiž stále projevuje její pozdní začátek veslařského tréninku. Zkušební trenéři mládeže tvrdí, že s veslováním je třeba začínat mezi desátým a dvanáctým rokem, ale veslařka ze Zboží tyto teorie popírá. Vždyť již má dvě medaile z mistrovství republiky na trenažérech, a do prvního červencového víkendu ještě tři medaile z mistrovství republiky žen do 23 let a dvě medaile z velkého mistrovství republiky, které se jelo v loňském roce v Račicích.

Pacovem duněly motory veteránů

Pacov (hil) • Na stoletou tradici motorismu v Pacově letos navázal pacovský automotoklub uspořádáním Mezinárodního veterán rallye Pacovský okruh 2006. Veterán rallye se zúčastnilo 84 závodníků. Absolutním vítězem se stal žďárský Jarmír Tulis na motocyklu Triumph 498 CN z roku 1929. Nejstarším závodníkem byl sedesátiletý Josef Sysel z Hořepníku na Jawě Robot a nejvzdálenějším Albert Schwarz z německého 500 km vzdáleného Postdamu s motocyklem NSU 401 T z roku 1927.

V doprovodném programu byli diváci svědky večerní show, v níž udivoval přímo na náměstí vysokými skoky známý jezdec Petr Kuchař, návštěvníci si mohli popovídat i s Ivo Kaštanem, mnohonásobným účastníkem Rallye Dakar.

Tulis: Věřím v čestný fotbalový úspěch

Jihlava (hil) • Ve všech příznivcích kopané doznívá euforický měsíc bojů o mistra světa a už se rozjíždějí znovu i naše domácí nejvyšší soutěže.

Fotbalová FC Vysočina má za sebou první prvoligovou sezónu. Bohužel zatím i poslední. Přesto se dá říct, že mužstvo všechny fanoušky nejen na Vysočině docela příjemně překvapilo. Bojovou zarputilostí i profesionálními výkony. Jen problémy s dlouhou zimou a následnou kumulací dohrávek a nakonec předpovědný závěr ligy ho posunul zpět do druhé ligy. Ředitel FC Vysočina Jihlava Zdeněk Tulis přesto neztrácí svůj pověstný elán a optimismus. Před začátkem nové sezóny se s námi podělil o své aktuální pocity.

Nečekaný postup překvapil i zaskočil

„Loni byl náš postup nečekaný, sami jsme počítali s takovým ovo-

cem dlouhodobé práce až později. Vlastně jako nedospělí jsme se dostali mezi dospělé – nebyli jsme na nejvyšší soutěž připraveni, nevěděli jsme co vše to obnáší. Překvapilo mne, jak se nám na pozím dařilo, úspěšné zápasy jsme odehráli i s tím omezeným kádrem a bez zkušeností. Bodovali jsme i venku – například v Brně, což pro mne jako Brňáka bylo obrovským zadosťucháním. Na jaře už se dařilo méně, ale přesto soudím, že jsme nezklamali. Trochu jsem čekal větší odezvu u diváků, na druhé straně musím přiznat, že náš stadion byl pro větší zájem diváků absolutně nepřipravený, takže si vážím i těch návštěv kolem tří tisíc diváků, což na ty podmínky nebylo málo.“

Porozumění města i kraje Vysočina

„Taky mě příjemně překvapila

obrovská snaha radnice i zastupitelstva kraje bez ohledu na stranickou příslušnost pomoci myšlenky důstojného zakotvení vrcholového fotbalu u nás.

Pochopili, že pro celou Vysočinu může být nejvyšší soutěž nejoblíbenějšího sportu velkou šancí pro její zviditelnění, budování prestiže regionu a nakonec i pro radost dvaceti tisíc v kraji registrovaných fotbalistů. Nemluví o vzorech a šancích pro mladé. To je velký potenciál pro budoucnost. Práce celého klubu na celé Vysočině je udělána i díky městu a kraji průhledně a koncepčně a myslím, že tak by to mělo fungovat v každém místě a v každém sportu. I v podmínkách Vysočiny nemusíme být příliš skromní a cílevědomou prací se jsme schopni se dostat na nejvyšší úroveň.“

Moderní stadión se stává realitou

„Účinkování v první lize bylo obrovskou pozitivní zkušeností, postupně se dařilo i zlepšovat

podmínky, podařilo se rozdmýchat stojaté vody spokojenosti s málem, získat pro fotbal město i kraj, začali jsme budovat důstojný stánek, který by měl být dominantou pro celou Vysočinu a umožnit hrát i mezistátní utkání – k čemuž mám už i ústní příslib trenéra národního týmu Karla Brücknera. Přestože jsme začali kvůli dlouhé zimě s rekonstrukcí stadionu se zpožděním, jsme teď na tom lépe – do 30. října by měla být hotova první etapa – obytné šestiposchodové komíny se zázemím, nová tribuna pro dva a půl tisíce sedících diváků, parkoviště pro 350 aut, nájezd z ulice Rošického, úpravy okolí, stadión bude uzavřený – a může sloužit jednorázově i pro jiné účely než jen pro fotbal – například velké koncerty.“

V nové sezóně s novým trenérem

„Předloni s námi nikdo nepočítal, teď už budeme ve druhé lize favority, každý se bude chtít na

nás vytáhnout. Ale uděláme maximum pro návrat. Já jsem to prezentoval i tak, že jsme museli letos sestoupit, abychom se mohli vrátit natrvalo. Naším cílem je taková malá Tmava, která se kdysi jako třicetitisícové městečko dostala až do semifinále evropského poháru.

Novým trenérem je Milan Bokša, hledali jsem někoho, kdo má v našem fotbale dobrou pověst a může být právě pro mladé hráče vzorem i lidsky – pan Milan Bokša je toho zárukou, má za sebou různé trenérské prvoligové zkušenosti, kromě toho čtyři roky pracoval jako metodik při národním mužstvu, je to inteligentní vzdělaný trenér a může tak posunout naše hráče zase dál. Chceme mladým hráčům podat co nejvíce i osvěty – abychom navázali na práci pana Večeři, který byl rovněž velmi vzdělaným a zaujatým trenérem.“

Důraz klademe na práci s mládeží z celé Vysočiny

„S doplňováním kádrů ma-

jí problémy všechny kluby. Protože zkušenější hráči z jiných míst mají problémy z dojížděním a mají taky jiné priority. Ta první je dostat se do první ligy a pak taky ti kolem třiceti se hlavně chtějí dostat do ciziny a zajistit rodinu. Kdyby se jim ovšem nepodařilo sehnat zahraniční angažmá, rádi by v Jihlavě hráli. To je ovšem zase řešení na půl roku, na rok. Proto se snažíme spoléhat v co největší míře na odchovance, aby nám stačili dva, tři tito zkušenější tahouni. Naší obrovskou výhodou je systém práce s mládeží v celém regionu. Systém je propojený na celou Vysočinu – a když se podáme i na jiné kluby, vidíme, jaký je tu posun i u dalších mužstev v kraji, myslím, že to není marné – ne jenom kvůli té ligové špičce. Doufám, že nejen samospráva, ale i podnikatelské subjekty budou stále více vnímat, že nejsme žádní gauneré a že naše systematická práce může Vysočině pomoci nejen na sportovním poli.“